

Monrad: Turde jeg rette det Spørgsmaal til den ærede Formand, om Ministeriet er blevet underrettet om, at denne Sag vil blive behandlet idag.

Formanden: Premierministeren har allerede igaar Aftes fra Formanden modtaget tilligemed Dagsordenen Udkastet til Adressen. (Hør!) Premierministeren er endydeligere idag bleven adspurgt, om han ønskede nær-

værende Møde udsat noget, til han kunde komme tilstede, da han for Tiden er befastiget i Landsthinget, men han havde intet saadant Dunst, og der er altsaa ikke Noget til Ginder for, at Discussionen kan begynde.

Monrad: Udkastet til den Adresse, som jeg tillader mig at foreslaae Thinget, lyder saaledes:

Allernaadigste Konge!

Folkethinget henvender sig til Deres Majestæt med Tillid og Fortrøstning; Deres Majestæt ene kan raade Bod paa den Uro og Bekymring, der tynger paa vort Sind.

Sidindtil have vi bestræbt os for, at arbejde sammen med de Mænd, som Deres Majestæt har valgt til Deres Ministre. Vi have gjort det ofte med ikke liden Selvovervindelse, ofte med Opoffrelse af klare Dunst og begrundede Forventninger, thi vi have anerkjendt Forholdenes Mislighed, og Udtalelsen af vor Bekymring er bleven trængt tilbage af Frygten for at berede Deres Majestæt nogen Banffelighed. Men, allernaadigste Konge! efterhaanden have Ministeriets Ytringer deels lagt for Dagen væsentlig Uoverensstemmelse i selve Ministeriet, deels i det Hele antaget en saadan Character, at vi maatte troe at svigte vor Pligt mod Deres Majestæt og vort Fædreland, dersom vi under saadanne Forhold og med en skjæbnesvanger Fremtid for Die vendte hjem uden at have brudt denne Tausshed.

Uagtet Deres Majestæts Regjering ved sin Erklæring af 13de Februar 1852 har anerkjendt, at der ei kan skee nogensomhelst Forandring i Grundloven uden paa den i samme Lovs § 100 foreskrevne Maade, saa har dog Statsraadets Formand gjentagne Gange udtalt sig i Strid med denne Erklæring, som om de Forandringer i Grundloven, der maatte gjøres nødvendige ved den paataente Fællesforsatning, kunde faae Gyldighed uden at være vedtagne af Rigsdagen. Paa det herved foranledigede Spørgsmaal, om Statsraadet endnu fastholdt sin tidligere Erklæring, modtog man et omgaaende Svar, der ikke kunde have, men derimod maatte forøge den foruroligende Tvivl, der var bleven pakt.

Allernaadigste Konge! Det har fyldt os med den dybeste Bekymring, at Deres Majestæts ansvarlige Raadgivere have kunnet lade det være tvivlsomt, om de ere i Besiddelse af politisk Paalidelighed (Hør!), have kunnet lade det staae hen, om de dele Anskuelser, der, hvis de fik praktisk Betydning, vilde medføre Brud paa den af Deres Majestæt givne Grundlov. (Hør!)

Allernaadigste Konge! I Farens Stund seer det danske Folk op til sin trofastste Konge, der aldrig svigtede det under Nød og Trængsel. Vi anraabe Deres Majestæt om at raade og ramme det saa, at Grunden til vor Frygt for en Krænkelse af den lovlige bestaaende Tilstand hæves ved Deres Majestæts Visdom. (Hør! Bravo!)